

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Αλέξανδρος Σ. Πούσκη [Aleksandr Pushkin]

Φάουστ (*Faust*) [απόσπασμα: σκηνή στην αιτή]

Μετάφραση: Α. Γ. Κωνσταντινίδης

Εβδομάς

τμ. 1, περ. Α', τχ. 5 (3 Φεβρουαρίου 1880), σ. 7-8

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Σ. ΠΟΥΣΚΙΝ
ΣΚΗΝΗ ΕΚ ΤΟΥ ΦΑΟΥΣΤ (*)

(Ακτῆ)

ΦΑΟΥΣΤ ΚΑΙ ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

ΦΑΟΥΣΤ

Αισθάνομαι, ὦ δαίμον, πληξὴν ροβεράν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τοιοῦτος σοὶ ὤρισθη κλήρος, καὶ οὐδεὶς αὐτόν ποτε νὰ μεταβάλῃ δύναται.

Ἡ ἔμψρων πλάσις, Φάουστ, πλήττει ἅπασα: οἱ μὲν ἐξ ὀνησίας, καὶ ἐκ τῶν πολλῶν ἀσχολιῶν οἱ ἄλλοι τὴν ἀλήθειαν ὁ μὲν πιστεύει, ὁ δ' ἀπόλλειεν αὐτήν.

Ἐκείνος ν' ἀπολαύσῃ δὲν ἐπόρθησε τοῦ βίου τ' ἀχαθῆ. ὁ δέ, τ' ἀπῆλαυσε, καὶ κατὰ κόρον μάλιστα ἕκαστος δὲ χαρῶται. ἀλλὰ ζῆ—καὶ ἅπαντας ὑμᾶς ὁ πάρος χάινων περιμένει. Αἶ, καὶ σὺ χαρῶθήσῃ.

ΦΑΟΥΣΤ

Ἐρχά ἡ ἀστείότης σου!

Ἐβρέ μοι μέσον τι διασκεδάσεως.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἀρκίσθητ' εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ σοῦ νοός.

Ἐν τῷ λικωμάτι σου ἔχει χάριζον Fastidium est quies, ἦτοι ατῆς ψυχῆς ἡ πλῆξις εἶνε ἡ ἀναπαύσις, ἐγὼ καὶ ψυχολόγος εἶμαι... ψυχολόγος... ὦ, αὐτὴ εἶν' ἐπιστήμη!... ἀλλ' εἰπέ λοιπόν, τὴν πλῆξιν ποτε δὲν ἤσθάνθησ; Σκίθηθι.

Μὴ τότε ἴσως, ὅτε τὸν Βιργίλιον ἀναγνωσκῶν νοστραγμὸν ἤσθάνεσο, ἢ εὐχθῶς δὲ τὸ πνευμά σου ἀρῶνιζεν; Ἡ τότε, ὅτε διὰ ῥόδων ἐστέρης

(*) Τὸ ἔργον τοῦτο δὲν εἶνε μεταφράσις ἐκ τῆς τραγωδίας τοῦ Γκαίτε, ἀλλ' αὐθεντικὸν κροῖόν τῆς μουσῆς τοῦ Ποῦσκιν. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀναφέρει, ὅτι ὁ Γκαίτε, πιθανῶς, ἐγνώριζε κατὰ τῆς σαρκὸς ταύτης; εὐλογηθῆναι, ὅτι οὕτως ἐπίστευται χαριστικῶς διὰ τινος ῥώσου περιηγητοῦ πρὸς τὸν Ποῦσκιν, συνειδήσας αὐτοῦ ἐκ τῆς ἰδέας αὐτοῦ γραφίδος ὡς ὤρου, τὴν ὁποίαν, ὡς ἠκούσαμεν, πολλοὶ εἶδον ἐν τῷ ἐπιπορευτικῷ τοῦ Ποῦσκιν ἐ. βαρυσίμῳ κρηθῶ φηρούς τὴν ἐπιγραφὴν: «Δύρον Γκαίτε. Στμ. Μισαρρ».

τὰς κροσσίδας τῶν ἐσθίων τὰς ραιδρῶν; κ' εἰς ὄργια μανίας καὶ παρυσσοῦς αὐτὰς ἐμῆς νήφων; Ἡ καὶ ἄλλοτε, ἐν ὀνειροπολήσει, ὅτε εὐνεμι, εἰς χάρις ἐπιστήμης ἐβόλζεσθαι; Ἀλλ' ἐνθυμούμαι τότε ἐκ τῆς πλῆξιος ὡς ἀπὸ κείνου μὲ ἐξήγαγε εὐθὺς ἐκ τοῦ πορῶς ἐν τέλει. Δυνατὸν τὸτ' ἐγὼ μακρῶς παρουσιασθῆναι, καὶ πρὸς τέρψιν σου κατέγεινα; πρὸς τὰς μαγισσὰς σ' ἔφερα; καὶ πρὸς τὰ πνεύματα, ἀλλὰ... ἀνυμνήσως. Τὴν δόξαν ἐπέθουμις—τὴν ἀπῆλαυσε; τὸν ἔρωτα ἐπόθεις—τὸν ἀπέκτασθα; ἐκ τῆς ζωῆς ἀκούοντα φέρον εἰλαβε, ἀλλ' ἀρχῆς ὑπῆρξας εὐτυχῆς ποτε;

ΦΑΟΥΣΤ

Τὴν μυστικὴν πλῆξιν μου μὴ ἀνάξει. Εἰς τὴν βαθειὰν γνώσιν δὲν ὀρίσταται ζωή—τῆς γνώσεως τὴν αἰγλιν, τὴν ψὲ ἔχθαιρω. ἡ δὲ δόξα... ἐυλόγιστον, ἀκτίς τυχαία. Ἡ τιμὴ—ὡς οὐνερον... προστάτου στερουμένη... Ἀλλ' ὀρίστο καὶ ἀχαθὸν τι μέγα: ἡ συνείσσις δύο ψυχῶν...

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Κ' ἡ πρώτη ἡ συνέντευξις δὲν εἶνε ἀληθής; Ἀλλὰ νὰ μῆθωμεν, ἂν ἦνε δυνατὸν, τινὰ ραντᾶξισαι; Τὴν Γρίτχην μήπως;

ΦΑΟΥΣΤ

Ὀνειρον γλυκὺ!

Ἦ ῥολῆ τοῦ ἔρωτός μου ἀσπίλι! ἐκεῖ, ἐκεῖ—ἐθα ὑπάρχει ἡ πυκνὴ αἰαί, ὁ ψιθυρὸς τῶν δένδρων, τὸ μελλίερυτον κελάρισμα τοῦ ρεῖθρου, ναί, ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς τοῦ μάγου, εὐτυχθᾶ ἤμην ἂν τὴν κεραιλὴν ἀνέπαυον...

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἦ ὕψιστε Δαμιοῦργι! παραληρητὶς ἐργηγορῶς, ὦ Φάουστ! ἢ μὲ εὐμενίς αὐταπατᾶσαι ἀναμνήσεις! Μὴ ἐγὼ δὲν σοὶ παρέσχον διὰ τῶν φροντῶν μ τὴν θείαν καλλονήν, κ' ἐν μίσαις νύκται ἐκείνην δὲν συνήντησας; Καὶ τὸτ' ἐγὼ μὲ τοὺς καρπούς τῶν κόπων διασκεδάξ μονήρης, ὅταν σὺς ἀμρότεροι ἐκεῖ... Τὰ πάντα ἐνθυμούμαι! Ἡ ὄραϊς σου ὁπότεν τότε διετίλ' εἰς ἔστασιν, εἰς ρεῖσθην, σὺ δὲ μὲ ἀνήσυχον ψυχὴν εἰς σκέλεις ἐβούλιζεσ. (Τότε δ' ὁμοῦ, τοῦ ἀχθούς ὅτι σπέρμα εἶν' ἐπίσθηται ἡ σκέψις). Νὰ σοὶ εἶπω δέ, ἰστοροσε, τί κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐσκέπτεσο

ΦΑΟΥΣΤ

Τί; Λέγεις.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Ἐσκέπτεσο αὐτά: ὦ ἄγγελε! ὁπότεν ἡ καρδία μου σ' ἐπέθηκεν! Ὀπότεν δολερῶς τῆς κόρης τῆς ἀπλῆς τὰς ὀνειροπολήσεις συνετάρχεξ! Εἰς ἔρωτ' ἀρικοκερδῆ, ἀκούσιον, ἀθῶως παρεδόθην... Τώρα δικατὶ τὸ στήθός μου πληροῦται ἄχθους, πλῆξιος δεινῆς καὶ μυσκᾶξ, προσβλίπω δὲ τανὺν τῶν πόθων μου τ' ἀθῶον ἔσμα, ἀβουθῆις εἰς ἡδονήν, μ' ἀνίκητον ἀποστροφῆν.

Ὀμοίως ἀπερίσκεπτος μαρῶς, ἀρῶ ἠθελῆσαι νὰ διαπραξῆ τὸ κακίον, πτωγὸν φρονεύσας ἐν τῷ ἴσσει. Ἐπειτα τὸ πτώμα τὸ κατεστραμμένον ὕδριζεν. Τὸ ἴδιον καὶ ἐπ' ὄνικας καλλοῦνης, ἀφοῦ ἡ κακοθήεια μετὰ σπουδῆς τὸ πᾶθος τῆς κερσίση, ποτε ἀπ' αὐτῆς δειλιῶς τὸ βλεῖμα ἀποστρέφει... Ἐπειτα ἐκ τούτου ἐν συμπέρασμα ἐξήγαγε...

ΦΑΟΥΣΤ

Τοῦ Ἄδου πλῆσρα, εὐγε ἀπ' ἐμοῦ εὐθὺς! Τοῦ βλεῖματός μου ἀπέλθε μακρῶν!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Καλῶς, ἀλλ' ἀπὸ σοῦ, καθῶς γνωρίζεις, δὲν τολμῶ νὰ σύγω ἄνευ ἔργου δός μοι δωρεάν ἐγὼ δὲν χάνω τὸν καρὸν μου. Ἐργὸν δός.

ΦΑΟΥΣΤ

Τί εἶν' ἐκεῖνο τὸ λευκόν; Ὀμίλησθον.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Εἰς Ὀλλανδῖαν νὰς ἐστὶ προσπλεύσασ ἰσπανικῆ, ἕκαστοστύς ἐν αὐτῇ ὑπάρχον τρεῖς ἀνθρώπων λίαν ἐναγῶν, χρυσοῦ βυτία πλήρη, δύο πύθλοι, ἐκ σκολάτας δὲ φροτίον πλούσιον καὶ νόσος τοῦ σαρῶ: ἡ καταστροφῶσά σε πρὸ ὀλίγου.

ΦΑΟΥΣΤ

Ὅλα καταπόντισσον!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

(Εἰς κρηθῆται.)

Ἐξ τοῦ Ρωσικοῦ.

A. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ